Hij vertelde haar van zijn ontmoeting met Enid, gek die hij was! van de bijzondere schoonheid van het meisje, die zoo'n indruk op hem gemaakt had.

„Ik denk," zei Lena onverschillig, „dat je mijn .... mijn nicht gezien hebt. Ik wist niet dat ze reeds was aangekomen. Ik moest Martin eigenlijk een standje geven dat ze mij niet gewaarschuwd heeft! Zeg, Martin," ze keerde zich tot de dienstbode, „ik heb je wat te zeggen. Is het waar dat ...." en nu daalde haar stem. Beide vrouwen praatten druk met elkaar, onderwijl zat Vere Castelain te denken aan het jonge meisje, zich afvragende, waarom mevrouw Somerset haar nichtje liet overkomen en wanneer hij het bekoorlijke meisje terug zou zien.

Lena Somerset's hart was in opstand. Jaloersch van nature, kon zij, wilde zij niet denken aan een mededingster, en dat haar eigen dochter dat zou zijn.

II. De Nicht.

„Zend haar bij mij!"

Mevrouw Somerset zat met samengeperste lippen voor de toilettafel. Het was den avond van denzelfden dag. Ze was nog niet lang van Twickenham terug en had alle reden over den afgeloopen middag tevreden te zijn. Lord Castelain's attenties waren duidelijker geweest dan ooit. Ze was een der schoonste en smaakvolst gekleede vrouwen geweest op de partij. Eén ding bleef nog te wenschen over: de jonge Lord had nog niet gesproken. Hoeveel toewijding hij haar ook betoond had, de woorden waarnaar zij zoo verlangde, waren zijn lippen niet ontsnapt. En zij had er hem alle gelegenheid toe gegeven! Had zij het niet zoo bewerkstelligd dat ze geruimen tijd alleen was in een der smaakvolle roeibootjes, die de gastheer ter beschikking van zijn gasten had gesteld om van de waterpartijen op het landgoed te genieten. Het scheen wel of iets hem terughield; of de woorden hem op de lippen zweefden, om daar te blijven, onuitgesproken. Haar voorhoofd was gefronst, toen zij Martin gelastte Enid te roepen.

De oude dienstbode vond het meisje alleen. Ze had haar naar een kleine logeerkamer gebracht, wat thee voor haar gezet, haar 't gloeiende gezichtje verfrischt en het mooie brons-getinte haar uitgeborsteld. Louise Martin was Enids kindermeid geweest van de geboorte tot den tijd dat het meisje oud genoeg was om naar de kloosterschool gezonden te worden en er was geen levend wezen op de wereld, dat de oude meid meer beminde, dan dit jonge meisje, dat voor haar moeder een last was.

„Heeft ze om mij gezonden?"

Het jonge meisje sprong op en de saffieren oogen glansden van blijdschap.

„Ja, lieveling! Alleen vrees ik dat er iets niet in orde is. Dames van de wereld hebben tal van zorgen."

Enid knikte met het hoofd.

„Ja, dat weet ik," zei ze. „Maar nu ik thuis gekomen ben, kan ik haar helpen. O, Martin, ik verlang zoo naar mijn moeder, mijn eigen mooie moeder, die ik nauwelijks ken. Breng mij bij haar, gauw! Ik hoop dat ze niet teleurgesteld zal zijn!"

„Jij zult 't zijn, arm schaap!" mompelde de trouwe dienstbode binnensmonds, terwijl ze Enid voorging naar mevrouw Somerset's boudoir.

Toen de deur aarzelend geopend werd, keek Lena om. Zij vreesde bijna het meisje te zien en toch was er een bekoring in de situatie.

Een vreemde, en toch geen vreemde, — haar eigen vleesch en bloed — het wezen waaraan zij het leven gegeven had, en dat sedert verder van haar verwijderd was geweest dan de eene pool van de andere. Dit was de verwantschap tusschen de vrouw en het meisje.

Enid wachtte, bevende aan al haar leden. De zeldzame schoonheid van haar dochter benam aan de moeder bijna den adem. Ja! Nu wist zij waarom Vere Castelain de lang verwachte woorden niet gesproken had. Ze wierp een blik in den spiegel. Naast deze frissche jeugdige verschijning, leek zij oud! Een storm stak in haar ziel op. Op dit oogenblik haatte zij haar kind, zooals zij nog nooit iemand gehaat had.

De demon der jaloezie overheerschte haar. Zij wenkte het meisje nader te komen.

„Kom hier!"

De ongevoelige woorden vielen als druppels ijswater op het van kinderliefde warm kloppend hart van het jonge meisje. Was het mogelijk dat haar moeder haar niet noodig had? — „Laat me je eens bekijken!"

Enid gehoorzaamde stilzwijgend. De woorden van vurige liefde stierven van haar lippen weg. Het was haar niet mogelijk geweest een woord te uiten. Misschien was het maar goed zoo! Haar moeder had al haar zelfbeheersching noodig.

„Het spijt mij," begon ze eindelijk, „dat je zoo onverwachts gekomen bent, en — op zoo'n ongelegen oogenblik."

„Er brak een besmettelijke ziekte uit," murmelde Enid met tranen van teleurstelling in de oogen.

Mevrouw Somerset maakte een ongeduldige beweging. Enid vond haar het volmaakste wezen dat ze ooit gezien had.

Lena had haar galatoilet verwisseld voor een allerliefst visite-toilet. De zachte grijze stof viel in smaakvolle plooien neer en liet haar welgevormde gestalte op haar voordeeligst uitkomen.

„O, ik weet er alles van! Ze hadden echter geen recht je zoo maar dadelijk naar huis te sturen. Enfin, nu je hier bent, zul je hier moeten blijven."

Ze beet zich op de lippen van teleurstelling.

„Ik kan je niet toestaan mij te vergezellen," ging ze voort, „zoolang je geen geschikte kleeren hebt."

Haar smalende blik bracht een diep rood van schaamte en verlegenheid op Enids wangen. Het meisje was zich opeens bewust van haar weinig voordeelig uiterlijk. Haar grove schoenen, de te korte rok, haar geheele kleedij had haar nog nimmer zoo vreeselijk toegeschenen als nu.

Wat was zij in vergelijking met deze stralende schoonheid? Niets! Weinig wist het meisje dat haar moeder gaarne alles zou gegeven hebben wat zij bezat, haar toiletten van Paquin, haar aanbidders, haar juweelen, alles, voor Enids jeugd en onbewuste schoonheid.

„O moeder, moeder!" riep het meisje uit, neerknielende in bewondering. „Hoe mooi ben je! Ik wensch niet uit te gaan. Ik wil niets dan slechts bij u te zijn somtijds; voor u te werken; u te dienen als u wilt .... als je mij dan een weinig wilt liefhebben!

De eerbiedige liefde van het meisje, de betraande emotievolle oogen hadden niet den minsten indruk op het ongevoelige hart van de zelfzuchtige moeder.

„Goed, goed!" zei ze gemelijk. „Sta op! Er is niets wat mij zoo mishaagt als deze aanstellerij! Ga naar Martin. Misschien kan ze een paar oude kostuums van mij voor jou vermaken."

Ze zweeg. Ze dacht aan lord Castelain. Dien avond zou ze hem op een bal ontmoeten, dan moest ze hem dwingen, haar hand te vragen. Eenmaal verloofd, zou het weinig hinderen, maar tot zoolang moest ze voor hem verbergen dat ze een dochter had die bijna volwassen was. Bijna? Het meisje was ruim zeventien en leek het!

Enid stond op, tot in haar ziel bedroefd!

„Ga nu!" beval haar moeder. „Het is tijd om mij te kleeden. En ja, daar bedenk ik wat. Je... moet mij niet aanspreken als je moeder ... ten minste zoolang tot ik je er permissie voor geef. Daar heb ik mijn redenen voor. Voor iedereen behalve voor Martin ben je mijn nicht."

Hoe Enid de kamer verliet, heeft ze nooit geweten.

Bij haar oude kindermeid gekomen barstte ze in bitter snikken uit.

„Ze zal mij nimmer liefhebben, nimmer," weende zij, „en o, ik heb haar zoo lief! Zij is zoo mooi! Martin, ik zou mijn leven geven voor mijn moeder!"

Louise Martin's gedachten waren weinig complimenteus voor haar meesteres, hoezeer zij aan haar verknocht was.

DE ONAFHANKELIJKEN.

In het eigen gebouw der Onafhankelijken aan den Amstelveenschen weg te Amsterdam is Zaterdagmiddag 30 October de zesde jury-vrije tentoonstelling geopend van werken van de onafhankelijken. Hierboven een groep van het bestuur en de inzenders. Zittend, van links naar rechts: H. P. Boot, 1e Secr.; Maurits de Groot, vice-voorzitter; Mevr. Elte; J. L. van Noord, penningm.; H. Elte, Voorz.; Frans Lissone. Staande: 1. G. H. Kraus, 2. A. J. G. Colnot, 3. Bartelle Peizel, 4. D. B. Nanninga, 5. Le Fauconnier, 6. J. Visser, 7. H. J. van Smorenburg, 8. Loe Saalborn. *(foto Hofker)*

En zoo gingen de dagen voorbij. Enid werd zorgvuldig buiten de gemeenschap gehouden. Nimmer gelukte het lord Castelain ook maar bij toeval mevrouw Somerset's „nicht" te ontmoeten.

Meermalen vroeg hij naar het meisje, maar ontving dan het onverschillige antwoord: „O, Enid? Ze is nog aan haar lessen bezig."

Doch welke pogingen ze ook aanwendde, de woorden, waarnaar zij zoo verlangde, kwamen niet van Castelain's lippen.

Had ze zijn gedachten kunnen lezen, dan zou ze zeker wanhopig geworden zijn, want lord Castelain had zich vast voorgenomen niet te rusten, voordat het meisje dat zijn hart gestolen had, zijn vrouw zou zijn geworden.

Op een morgen kwam het noodlot hem te hulp. Het was in Kensington Garden, waar het Enid veroorloofd was te wandelen vóór tien uur 's morgens. Daarna werd ze als 't ware opgesloten in huis.

Vere was steeds vroeg bij de hand. Dien morgen leidde iets, sterker dan het toeval, zijn weg door dit park, op dien tijd op zijn mooist.

„Wat? U hier?" riep hij uit en stond stil.

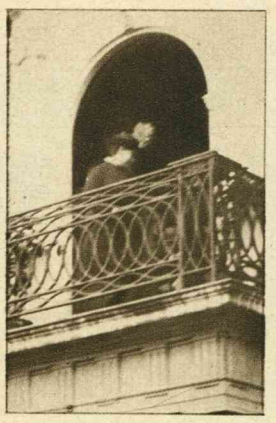
Als hij meende dat ze bekoorlijk was, toen hij haar de eerste maal ontmoette, nu bekende hij dat ze betooverend was. De heerlijke oogen werden tot hem opgeheven van onder den rand van haar stroohoed. Een eenvoudige jongemeisjesjurk deed haar natuurlijke schoonheid (zoo meende de lord) nog meer uitkomen.

Hij wandelde met haar op en neer en kwam steeds meer onder den invloed van de charme van dit jonge meisje. Hij was zes en twintig en had nog nooit een vrouw ontmoet, die zoo'n onuitwischbaren indruk op hem had gemaakt.

Hij bewonderde mevrouw Somerset en zou haar zeker ten huwelijk gevraagd hebben, als hij haar dochter niet ontmoet

Koninklijk bezoek aan de Noordelijke Provincies.

Vergezeld van de hofdame jonkvrouwe Six, den eersten adjudant generaal-majoor baron Tuyll van Serooskerken en den Kamerheer baron Van Geen, particulier secretaris van H. M., heeft H. M. DE KONINGIN verleden week Dinsdag en Woensdag een bezoek gebracht aan de provincies Friesland en Groningen, gedurende welken tocht Zij door de gansche bevolking op spontane en hartelijke wijze is ontvangen en toegejuicht. Links: Aankomst van H. M. op het Stadhuis te Dokkum; midden: H. M. op het balcon van het stadhuis te Dokkum; rechts: aankomst van H. M. te Veenwouden. *(foto's „Rembrandt")*